

101 Dalmatians

101 dalmățieni

- când dai pagina, apasă cerculețul cu „urma de cățeluș”, din marginea stângă a paginii de text, pentru a începe povestea! -

Pagina 1

Pongo, Perdita și cei cincisprezece cățeluși ai lor locuiau într-o căsuță dichisită din Londra. Casa aparținea oamenilor lor, Roger și Anita. Cu toții erau foarte fericiți, până ce primiră vizita Cruellei De Vil – fosta colegă de școală a Anitei, căreia îi plăceau, într-un mod cu totul și cu totul deosebit, câinii cu pete.

Pagina 3

Ea vroia să-i cumpere pe cățelușii pătați și să-și facă din ei haine de blană.
- Acești cățeluși nu sunt de vânzare și cu asta basta! spuse Roger, punând piciorul în prag.
Cruella era plină de mânie. Nu avea însă de gând să cedeze prea ușor.

Pagina 5

Așa că, într-o noapte, Horace și Jasper, servitorii Cruellei, îi răpiră pe cățeluși și-i duseră la casa de la țară a Cruellei, așteptând acolo vești de la stăpână. Ei mai furaseră și alți cățeluși dalmăției, pe care îi aduseseră în același loc.

Pagina 7

Acasă, lui Pongo și Perditei nu le venea să creadă ce se întâmplase. Perdita știa că numai Cruella putuse să facă una ca aceasta.
- Ea i-a furat, suspină Perdita. O, Pongo, crezi că o să-i mai găsim vreodată?
Pongo știa că numai Lătratul în Crepuscul îi putea ajuta. Avea de gând să latre mesajul său către toți câinii din Londra. Așa, ei preluau și transmiteau mai departe, din câine în câine, până dincolo de Londra. Poate se găsea cineva care să știe ceva de cățelușii furati.

Pagina 9

În noaptea aceea, Lătratul în Crepuscul ajunse la urechile unui ciobănesc englez, căruia i se spunea Colonelul și care locuia într-o fermă, la țară. Acesta fu deodată trezit din somnul său liniștit:

- Alarmă, alarmă! țipă pisica Tibs, adică Sergentul. Mesaj important din Londra!

Pagina 11

Colonelul ascultă cu atenție.
- Cincisprezece cățeluși pătați au fost furati.
Sergentul Tibs își aminti că auzise lătrături în casa cea veche, De Vil.
Se duseră deci de urgență către casa întunecată. Colonelul îl ajută pe Tibs să se uite pe fereastră. Cei cincisprezece cățeluși se aflau într-adevăr acolo... împreună cu alți 84 de prieteni noi.

Pagina 13

Tibs și Colonelul îi auziră pe Cruella, Jasper și Horace vorbind. Așa, aflară că plănuiau să facă haine de blană din cățeluși. Își dădură seama că nu era deloc timp de pierdut. Colonelul alergă să-i înștiințeze pe Pongo și Perdita, în timp ce Tibs trebuia să-i pregătească pe pui de evadare.

Pagina 15

Horace și Jasper încercară să-i oprească pe cățeluși. Dar era prea târziu. Pongo și Perdita se luptară cu cei doi criminali, timp în care puiții au fost duși în siguranță.

Pagina 17

O dată ieșiți din casa Cruellei, câinii mulțumiră Colonelului și lui Tibs. Un labrador negru îi ajută să se suie într-un camion care tocmai fusese reparat și urma să plece în Londra. Căței așteptau în atelierul unui fierar. Deodată apăru Cruella în mașina ei mare. Le dăduse de urmă!

Pagina 19

Dar Pongo avu o idee genială. În cuptorul fierarului era cenușă. Dacă s-ar fi dat cu funingine, ce mai deghizare perfectă! Așa s-ar fi putut urca în camion fără să fie descoperiți de Cruella. Și așa au și făcut. Totul merse perfect, până ce, la un moment dat, dintr-un țurture se prelinse un strop de apă chiar peste un cățeluș, îndepărtându-i funinginea. Din mașina ei, Cruella observă că acela era un pui de dalmațian!

Pagina 21

- Ne scapă, țipă ea pe când camionul demara.

Apoi o urmărire teribilă avu loc. Cruella încercă să treacă înaintea camionului, dar trecu prin baricada drumului și se opri direct într-un munte de zăpadă. Frumoasa mașină a Cruellei nu mai era acum decât o epavă. Și asta nu era totul. Îi pierduse și pe cățeluși! Cruella tuna și fulgera.

Pagina 23

Pongo și Perdita ajunseră acasă împreună cu cei 99 de cățeluși, aceasta spre încântarea lui Roger și a Anitei. Roger scoase o batistă și-i șterse fața lui Pongo.

- Ce o să facem cu toți acești pui? întrebă Anita.

Pagina 25

- Îi păstrăm, răspunse Roger. O să cumpărăm o casă la țară și a să avem o plantație.

Și exact așa au și făcut.